

Čj. UOOU-07100/13-47

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 29. října 2013 takto:

██████████, se uznává vinnou ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., kterého se dopustila tím, že prostřednictvím webových stránek umístěných na internetové adrese ██████████ nechala od 14. srpna 2013 zveřejnit kopie protokolů o výsledcích 37 svědků a protokoly o výsledku obviněného ze spisového materiálu Policie České republiky ██████████, správce těchto osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., které získala v souvislosti s postavením obviněné v předmětném trestním řízení a které obsahovaly jméno, příjmení a celé znění výpovědí svědků a obviněného učiněných před orgány činnými v trestním řízení,

a tím porušila povinnost podle § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zachovávat mlčenlivost o osobních údajích,

za což se jí podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v souladu s § 44 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 16.000 Kč
(slovy šestnáct tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. povinnost **nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem nebo přiloženou poštovní poukázkou na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol rodné číslo, konstantní symbol 1148 (v případě poštovní poukázky 1149).

Odůvodnění

Řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), které bylo obviněné, [redacted], doručeno dne 30. srpna 2013. Podkladem pro zahájení tohoto řízení byly podněty zaslané Úřadu a jeho vlastní zjištění, které jsou součástí spisového materiálu tohoto řízení.

Ze spisového materiálu vyplývá, že [redacted], jako osoba, proti které je vedeno trestní řízení, disponuje kopiemi spisového materiálu tohoto řízení vedeného pod [redacted]. Tyto kopie předala svému manželovi [redacted], a to za účelem jejich zveřejnění na webových stránkách [redacted].

Následně bylo dne 14. srpna 2013 na webových stránkách [redacted] zveřejněno 37 protokolů o výsleších svědků [redacted].

[redacted] a 2 protokoly o výslechu obviněného [redacted].

Správnímu orgánu bylo dne 6. září 2013 doručeno vyjádření právního zástupce obviněné, ve kterém uvedl, že popírá, že by se jeho klientka dopustila přestupku popsáného v oznámení, tedy že by zveřejnila protokoly, které obsahovaly osobní údaje v rozsahu, datum narození, adresa bydliště, telefonní číslo, zaměstnání, číslo občanského průkazu a rodné číslo. Jako nesporné označil to, že informovala veřejnost o obsahu protokolů, na kterých ale začernila výše uvedené osobní údaje. Tyto materiály obdržela jako obviněná a použila je na svoji obhajobu. Právní zástupce účastníka řízení dále namítá neurčitost vymezení údajného skutku, ze kterého není dle jeho mínění patrné, zda je obviněná považována Úřadem za zaměstnance správce nebo zpracovatele, případně jinou fyzickou osobu, která zpracovává osobní údaje na základě smlouvy se správcem nebo zpracovatelem, případně další osobou, která v rámci plnění zákonem stanovených oprávnění a povinností přichází do styku s osobními údaji u správce nebo zpracovatele. Následně cituje rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 28. února 2007, sp. zn. 9 Ca 261/2004, str. 7, dle kterého „*Správním deliktem nemůže být porušení jakéhokoliv práva, ale porušení práva určitým způsobem kvalifikované, s určitým, jasným a přesným vyjádřením skutkových podstat deliktu při respektování zákazu retroaktivity v neprospěch odpovědné osoby. Jen upřesnění zákonných znaků správního deliktu je v souladu se zásadou zákonnosti (nullum crimen, nulla poena sine lege). Judikatura Nejvyššího správního soudu převzala názor Vrchního soudu v Praze vyjádřený v rozsudku ze dne 25.5.1998, číslo jednací 6 A 168/95-15, že při ukládání sankce za správní delikt je třeba, aby ve výroku byl popsán skutek, za který je sankce ukládána, takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“ Tomuto judikátu rozhodně nevyhovuje popis skutku, tak, jak je uveden, neboť není patrné, z čeho je dovozována povinnost obviněné k mlčenlivosti, respektive, jaký režim osob uvedených v § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. na ní dopadá. Dle právního

zástupce jsou obviněné předávány kopie protokolů za velmi specifickým účelem, a to aby je podle své představy užila pro svoji obhajobu v trestním řízení. Na obviněnou pak nedopadá žádná z výše zmiňovaných kategorií subjektů, neboť běžná dispozice s protokoly o úkonech v trestním řízení není a nemůže být regulována zákonem č. 101/2000 Sb.

Právní zástupce dále zdůraznil, že protokoly jsou záznamem výpovědi účastníků trestního řízení, kdy obsah protokolů včetně údajů umožňujících zjistit jejich totožnost není primárně vyhotoven k zveřejnění, ale jde o jednu z možností dle vývoje trestního procesu. Pokud ne jinak, k zveřejnění bez dalšího dochází formou soudního řízení. Žádný zákon nelimituje zveřejnění obsahu protokolů dříve než se tak stane v rámci soudního řízení. Obviněná neshromažďovala žádné osobní údaje, systematicky ani nesystematicky, neboť pouze obdržela protokoly o výsledku svědků, tedy v podstatě kopie úředních listin, a bez upozornění, že by s nimi nemohla nakládat dle své úvahy. Obviněná je osobou veřejně známou a nyní je trestně stíhaná pro skutek, který popírá a jehož se měla dopustit v postavení ministryně. Trestní stíhání bylo zahájeno v době výkonu poslaneckého mandátu a muselo být rozhodováno o jejím vydání k trestnímu stíhání. Již v souvislosti s tímto rozhodováním a následně v souvislosti s trestním stíháním jako takovým, byla veřejnost obsáhle a podle obviněné i zcela jednostranně informována o důvodech a okolnostech trestního stíhání, respektive o údajném skutku, kterého se měla dopustit. Ve chvíli, kdy trestní stíhání dospělo ke svému konci, považovala klientka za legitimní a v souladu s ústavním právem na svobodné šíření informací, předložit veřejnosti to, co bylo shromážděno jako důkazy v trestním řízení a dokumentovat tak pravdivost své obhajoby. Svoboda projevu a právo na informace je zaručeno čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), přičemž podle odst. 4 tohoto článku může být tato svoboda omezena zákonným způsobem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu zdraví a mravnosti. Takový důvod zde ale neexistuje. Obvinění ze spáchání trestného činu je především formální akt podle trestního řádu, v jehož intencích je také další vyšetřování a rozhodování o vině a trestu. To však neznamená, že obvinění nemá širší, celospolečenskou dimenzi, zejména jde-li o osobu veřejného zájmu a veřejnost je také informována o podstatě obvinění. Obviněnou tak v nakládání s kopiemi protokolů, které jsou v jejím vlastnictví, principiálně omezit lze, ale jen výjimečně, na základě zákona a s jasným vysvětlením proč zrovna v daném případě nemůže svá ústavní práva vykonávat bez omezení. Obviněná není podle názoru právního zástupce správcem osobních údajů ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb. a tvrzenou povinnost mlčenlivosti jí žádný zákon ve vztahu k vlastnictví kopií protokolů neukládá.

Výklad Úřadu při formulaci údajného skutku obviněné by, dle právního zástupce, především znamenal zásadní a nepřipustné zúžení obhajoby. Obviněná má plné právo obracet se na fyzické i právnické osoby v rámci své obhajoby a konzultovat s nimi svůj případ včetně toho, že jim předloží potřebné dokumenty, například protokoly o úkonech v trestním řízení. Mohou to být kromě obhájců také odborníci, jde-li o odborný problém, případně znalci, osoby, u nichž přichází v úvahu jejich navržení jako svědka, osoby, které by nabídly záruku za obviněného, který je ve vazbě, a mají právo být informováni o tom, jaký je stav věci. Právní zástupce obviněné dále uvádí, že už vůbec by pak nepřicházelo (při aplikaci výkladu Úřadu –

pozn. správního orgánu) v úvahu předání jen části protokolů médiím a jejich následné zveřejnění, což se děje tak často, že nemá smysl to dokazovat.

Ve svém vyjádření dále právní zástupce obviněné označuje trestní řízení v soudní fázi za principiálně veřejné a v rámci této veřejnosti jsou či mohou být vyslýcháni svědci vyslechnutí již v přípravném řízení a tedy plně ztotožnění pro širokou veřejnost, k čemuž v řadě případů dochází a informace o těchto osobách jsou zveřejňovány i v médiích. V řadě případů se tak děje již v přípravném řízení, kdy média informují, kdo se dostavil k výslechu, a případně, o čem byl vyslýchán. Právnímu zástupci není jasné, proč by měla být obviněná podrobována jakémusi speciálnímu režimu povinné mlčenlivosti a do kdy by takový režim měl platit. Jestli by měla být povinna zachovávat mlčenlivost o tom, co je obsahem protokolu, i za situace kdy již probíhá hlavní líčení, nebo pouze do doby podání obžaloby nebo projednání věci. V tom případě by však měl zákon takový režim jasně upravovat, protože jinak se vychází ze základních principů právního státu, co není zákonem zakázáno, je dovoleno a následky jednání musí být předvídatelné. Je-li dovoleno zveřejnit jméno a příjmení obviněného či svědka v hlavním líčení, či obecněji před soudem, pak by muselo být zákonem přesně řečeno, že obviněná takové právo samostatné nemá.

Dále právní zástupce připomíná zákaz diskriminace a princip spravedlivého procesu a odkazuje na § 8a zákona č. 141/1961 Sb., zákon o trestním řízení soudním (trestní řád). Dle tohoto ustanovení jsou, i když s jistými omezeními, orgány činné v trestním řízení oprávněny zveřejnit informace o probíhajícím trestním řízení, přičemž zásadním omezením je pouze ohled na cíl sledovaný trestním řízením. Z tohoto ani z jiného ustanovení trestního řádu však nelze dovodit, že by orgány činné v trestním řízení měly absolutní mlčenlivost. Bylo by nepřiměřené a diskriminační upírat obviněné právo postupovat stejným způsobem a podat veřejnosti svoji verzi důvodů trestního stíhání a jeho výsledků. Trestní řád s ochranou údajů o totožnosti svědků dle mínění právního zástupce nepočítá, zveřejňování je zcela běžné a tak se logicky nemůže jednat o delikt podle zákona č. 101/2000 Sb. O ten se nemůže jednat ani v případě, že by formálně došlo k porušení tohoto zákona, ovšem v rámci realizace ústavních práv, která musí mít přednost.

Ve dnech 16. září 2013 a 30. září 2013 se dostavil k nahlédnutí do spisu právní zástupce obviněné a pořídil si kopii spisového materiálu.

Dne 3. října 2013 bylo správnímu orgánu doručeno „Vyjádření podezřelé k oznámení o zahájení řízení o přestupku“, ve kterém se uvádí, že není pochyb o tom, že webové stránky ~~XXXXXXXXXX~~ jsou zřízené obviněnou, a že na těchto stránkách byly kromě jiného zveřejněny i protokoly o výsleších svědků a obviněných v trestní věci, v níž je jednou z obviněných. Obviněná nadále trvá na tom, že uveřejněním protokolů se začerněnými osobními údaji (s výjimkou jména a příjmení) nejednala protiprávně a pouze využila svá ústavně zaručená práva v pozici obviněné. Zdůraznila také skutečnost, že od počátku bylo jejím úmyslem zveřejnit protokoly se začerněnými osobními údaji. Za spornou označila skutečnost, zda na ní dopadá zákon č. 101/2000 Sb. a domnívá se, že nikoliv. Současně obviněná uvedla, že je přesvědčena, že, byť je přípravná část trestního řízení neveřejná, znamená to pouze to, že se ho nemůže účastnit veřejnost. Materiály získané v rámci tohoto trestního

řízení jsou však dle názoru obviněné určeny ke zveřejnění. Pouze z preventivních důvodů uložila zpracovateli podkladů pro internetové stránky, aby osobní údaje zakryl tak, aby nebyly čitelné. Metodu, jak provést začernění údajů, ponechala zcela na této osobě.

Ve vyjádření se dále uvádí, že ze spisového materiálu Úřadu je zřejmé, že podněty k zahájení řízení byly celkem tři. [redacted] zaslal protokoly, a to ve verzi se znečitelněnými osobními údaji a ve verzi se bez tohoto znečitelnění, přičemž popsal i postup, jak dosáhl tohoto odkrytí osobních údajů (softwarový zásah do stažených souborů). Druhým podnětem byl podnět od pana [redacted], který přiložil video, na kterém je vidět, jak se zobrazuje protokol na monitoru počítače. Posledním podnětem je podnět Policie České republiky, tj. protokoly a analýza Vrchního státního zastupitelství v Praze, která rovněž manipuluje se staženými soubory ve formátu pdf. K podnětu pana [redacted] a Policie České republiky obviněná uvedla, že s obsahem webových stránek manipulovali. Účel webových stránek byl toliko informační, tj. aby si zájemce přečetl obsah, a nikoliv, aby s ním jakkoliv laboroval (např. stahoval obsah, manipuloval se soubory). Ze spisového materiálu je tak dle mínění obviněné zřejmé, že běžný uživatel bez dovednosti z oblasti IT se nemohl k osobním údajům obsaženým v protokolech dostat, kdy odstranění začerněných polí bylo třeba zásahu do textů jednotlivých protokolů po předešlém stažení těchto dokumentů z webových stránek. Policie České republiky nejprve přeposlala podnět pana [redacted], který doplnila o své poznatky, a poté zadala na Vrchní státní zastupitelství v Praze analýzu možnosti „odčernění“ zakrytých textových polí. V této souvislosti navrhla obviněná výslech [redacted] a pracovníka informatiky Vrchního státního zastupitelství v Praze [redacted], aby vysvětlili, jak a proč s inkriminovaným textem manipulovali.

K podnětu pana [redacted] obviněná uvedla, že není zřejmé, na jakém zařízení byl protokol zobrazován. Při její kontrole se protokoly na webových stránkách zobrazovaly se začerněnými osobními údaji. I zde by tak mělo být prověřeno, zda nejde o podobný zásah jako v případě Vrchního státního zastupitelství v Praze a navrhla výslech oznamovatele, aby objasnil, jak se staženými texty manipuloval.

Obviněná dále ve svém vyjádření uvedla, že pomine-li námitku, že není osobou, které by z titulu držení protokolů z trestního řízení ukládal zákon č. 101/2000 Sb. nějakou povinnost, pak lze konstatovat, že přestupek podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. může být spáchán úmyslně či nedbalostně. Ustanovení § 44 však nestanovuje výslovně, že tento přestupek musí být zaviněn úmyslně, tedy vzhledem k ustanovení § 3 zákona č. 200/1990 Sb. postačuje zavinění z nedbalosti. Toto zavinění může mít dvě formy, a sice nedbalost vědomou a nevědomou. Zavinění se ale musí vztahovat ke konkrétnímu jednání a mezi jednáním a následkem musí být příčinná souvislost. Mezi úmyslem obviněné zveřejnit protokoly se zakrytím osobních údajů a získáním přístupu k těmto údajům počítačovým zásahem ale žádná příčinná souvislost není a takový postup není kryt jejím zaviněním. Nelze dle obviněné ani tvrdit, že mohla nebo měla počítat s tím, že někdo bude se zveřejněnými protokoly maniplovat tak, aby získal přístup k zakrytým osobním údajům. Při udělení instrukcí osobě, která na webové stránky dokumenty umístila, byla obviněná přesvědčena, že veškeré osobní údaje budou znečitelněny a nemohla předpokládat, že se tak nestane.

Při ústním jednání, které se uskutečnilo dne 4. října 2013, obviněná uvedla, že se jedná o její stránky a ona se rozhodla na nich všechno zveřejnit. Jasný pokyn technikovi, který uvedené listiny na webové stránky dával, byl, že kromě jména a příjmení osob, měl všechny údaje začernit, a podle jejího přesvědčení se tak také stalo. Obviněná byla u toho, když technik tyto práce prováděl a opakovaně se oba přesvědčovali, že tento požadavek byl splněn, a to jak před zpřístupněním webových stránek veřejnosti, tak po té. V prvních týdnech po 14. srpnu 2013, kdy došlo ke zpřístupnění obsahu webových stránek, sledovali stránky denně. Obviněná se označila za počítačového uživatele laika, přičemž to, co si ona otevře, s tím dále nemanipuluje, a na všech zařízeních, které je zvyklá používat, se jí nikdy neobjevily znečitelněné údaje jinak, než začerněné. Každý čtenář, který chtěl pouze přečíst, co na webových stránkách zveřejnila, se k jiným údajům ani nemohl dostat.

K dotazům správního orgánu obviněná uvedla, že začernění protokolů provedl její manžel, [REDAKCE]. Protokoly jsou na webových stránkách zveřejněny od 14. srpna 2013 v nezměněné podobě, a to v té, v jaké byly převzaty od orgánů činných v trestním řízení. Obviněná uvedla, že byla poučena v souladu s § 8b trestního řádu, ale navzdory tomu je přesvědčena, že jednala v souladu se zákony. Jednalo se o záměr, pro který se rozhodla již na počátku trestního stíhání, a před samotným zveřejněním ho také konzultovala s právním zástupcem. Respektovala přitom zájem účelu trestního řízení a čekala 15 měsíců, kam trestní řízení dospěje. Po tak dlouhé době a při zřejmém faktu, že vyšetřování se už nemá kam posunout a kdy skandalizace její osoby dále pokračovala, se rozhodla pro zveřejnění protokolů.

Dne 9. října 2013 se k podání svědecké výpovědi dostavil [REDAKCE] manžel obviněné. Svědek po poučení uvedl, že protokoly na webové stránky umístil on. Manželka mu poskytla kopie protokolů s tím, aby začernil citlivé údaje a zveřejnil pouze jméno, příjmení a obsah výpovědi. Nejprve tyto dokumenty umístil ve verzi „neveřejné“, která je přístupná pouze administrátorovi, poté se mnohokrát ujistil, že při načtení těchto protokolů v tomto režimu, jsou údaje skutečně začerněné. Dne 14. srpna 2013 údaje předvedl do stavu přístupného veřejnosti. Původně provedl začernění v programu „Infix PDF editor“. Dokumenty neustále kontroloval, a proto kolem 20. srpna 2013 zjistil, že se dá s těmito protokoly manipulovat. Z toho důvodu původní dokumenty nahradil dokumenty, s kterými již nelze manipulovat, tj. původní dokumenty vytiskl a opětovně je naskenoval, a tyto naskenované dokumenty poté umístil na webové stránky.

Na dotaz právního zástupce svědek uvedl, že webové stránky byly určeny pouze ke čtení, nikoliv k manipulaci nebo jiným operacím. Manželka svědka není odborníkem v otázce začernění nebo úprav dokumentů, proto tím pověřila jeho, přičemž ona dokumenty pouze spolu se svědkem kontrolovala.

Správnímu orgánu bylo dne 25. října 2013 doručeno vyjádření obviněné, ve kterém opakovala svá předešlá tvrzení o tom, že zřídila webové stránky [REDAKCE] a svého manžela požádala, aby po technické stránce zajistil zveřejnění listin se začerněnými osobními údaji (kromě jména a příjmení), které získala v rámci trestního řízení. Jestliže bylo možné zakrytí osobních údajů odstranit, nespátřuje po skutkové stránce ve svém jednání žádný rozpor s jakoukoliv právní normou. Její motivací byla snaha eliminovat cílenou kampaň veřejných sdělovacích prostředků, která obviněnou

značně poškozovala právě proto, že informovala veřejnost o zkreslených a lživých informacích v kauze letadel . Je-li tvrzeno, že osobní údaje bylo možné zpřístupnit jakýmsi počítačovým trikem, je toto tvrzení mimo odborné znalosti obviněné, a tedy i schopnost přezkoumat jeho pravdivost a vyjádřit se k němu, a zcela určitě je mimo její zavinění. Pokud by tuto alternativu obviněná připustila, vyplývají jí z ní dvě otázky. Zda případné zveřejnění listin, zejména pak protokolu o výsledku svědků včetně jejich osobních údajů, je protiprávní a pokud ano, zda je deliktem, k jehož řešení je kompetentní Úřad. Zda za toto jednání někdo odpovídá a pokud ano, kdo.

Obviněná dále ve svém vyjádření uvedla, že jak již dříve konstatovala, obviněný v trestním řízení nemá postavení žádného subjektu, jehož práva či povinnosti upravuje zákon č. 101/2000 Sb. Neshromažďuje a nezískává žádné osobní údaje jinak než nahodile, v důsledku toho, jak jsou mu předávány listiny, na kterých jsou mimo jiné tyto údaje uvedeny, ale ve skutečnosti ke zcela jinému účelu, totiž pro jeho obhajobu. Obviněný tak nemá žádné povinnosti správce či jiného subjektu nakládajícího s osobními údaji podle zákona č. 101/2000 Sb., neodpovídá za pravdivost toho, co je v listinách uvedeno, není oprávněn nic měnit a jde z jeho pohledu o úřední listiny – archiválie. Dle názoru obviněné se jedná o listiny, které mají veřejnou povahu a jsou veřejnými listinami. V tomto kontextu odkázala na judikaturu, která za veřejnou listinu považuje protokol o hlavním líčení, což je ale ze své podstaty zcela stejný dokument jako protokol o výsledku svědka či obviněného; ostatně náležitosti těchto protokolů jsou obecně upraveny s § 55 a násl. trestního řádu. Velký komentář k trestnímu řádu I. Šámal a kolektiv, 7. vydání, Nakladatelství C.H.Beck, na straně 637 zmiňuje rozhodnutí R 50/1969 Sb., které konstatuje, že protokol o hlavním líčení má charakter veřejné listiny. Za této situace v zásadě nemůže být dle obviněné sporu o tom, jak má být veřejná listina zveřejňována. Z jednání obviněné nelze dle jejího vyjádření dovozovat protiprávnost toho, že byla veřejná listina zveřejněna s úpravami, například s vymazáním některé části, neboť fakticky mohlo jít o jednání, které se blíží skutkové podstatě trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny. To se netýká zveřejnění kopie veřejné listiny na webových stránkách, kde spíš s ohledem na konkrétní osoby než z důvodu zákonné povinnosti byly osobní údaje zakryty. Tím se povaha veřejné listiny nijak nezměnila, avšak na samotném protokolu k žádným změnám docházet nesmí.

K otázce, kdo je odpovědný za zmíněné zveřejnění, obviněná uvedla, že protokoly byly zveřejňovány se zakrytými osobními údaji, a je tedy primárně věcí toho, kdo jakýmsi blíže nespécifikovaným technickým postupem dosáhne odkrytí těchto údajů, že se tak dostane k osobním údajům. Fakticky tedy jde o otázku, jaká opatření má přijímat ten, kdo zveřejňuje listinu, jejíž část má být utajena, proto, aby k odtajnění nedošlo pomocí speciálních technických prostředků. Na tuto otázku by měl dle obviněné odpovědět Úřad, ale z jejího pohledu není tato odpověď relevantní, protože jak výše uvedla, to, co bylo zveřejněno, byly kopie úředních listin.

V další části svého vyjádření obviněná uvedla, a že pokud by hypoteticky připustila, že se Úřad bude zabývat tím, že by mohla být odpovědná za spáchání správního deliktu, pak je nutné mimo jiné prokázat jeho subjektivní stránku, tedy zavinění. Má však za to, že z jejího vysvětlení při ústním jednání a z výsledku jejího manžela je zřejmé, že neexistoval nikdy úmysl spáchat přestupek spočívající v porušení

mlčenlivosti a jediné zavinění, které by přicházelo v úvahu je zavinění z nedbalosti. V této souvislosti se vyjádřila obviněná k možnému zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Připustila, že uveřejněním jakýchkoliv listin, které obsahují osobní údaje, na webových stránkách, může osoba porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale popřela, že ona měla povědomost o tom, že svým jednáním může tento zájem porušit nebo ohrozit. Znovu připomněla, že je laikem ve věcech IT, a proto manžela instruovala k začernění textů obsahujících osobní údaje. To, že by bylo možné se dostat k začerněným osobním údajům jistě manipulací s webovými stránkami, která se nezakládá na běžné znalosti práce s dokumenty ve formátu pdf, nebo že některé stránky se na jistých počítačích snad načítaly postupně a text byl tak nejprve viditelný a až pak začerněný, nemohla předpokládat. K nedbalosti nevědomé tak obviněná uvedla, že nevěděla, že může umístěním dokumentů na webové stránky ohrozit nebo porušit jakýkoli chráněný zájem, a rozhodně tuto znalost mít neměla a nemohla. O nevědomou nedbalost může jít pouze tehdy, pokud byly splněny obě podmínky, tedy, že neměla a ani mít nemohla znalost, že může svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Obviněná dále cituje nálezy Nejvyššího soudu sp. zn. Tz 9/86, dle kterého jde o zavinění z nevědomé nedbalosti podle § 5 písm. b) trestního zákona jen tehdy, jestliže povinnost a možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem jsou dány současně. Nedostatek jedné z těchto složek znamená, že čin je nezaviněný.

V závěru svého svého vyjádření obviněná také namítla, že dle jejího názoru neexistuje příčinná souvislost mezi jejím jednáním a vzniklým následkem a opět cituje judikát Nejvyššího soudu 2 Tz 10/80, ve kterém stojí, že zavinění musí zahrnovat všechny znaky charakterizující objektivní stránku trestního činu, tedy i příčinný vztah mezi jednáním pachatele a následkem trestného činu. Při nedbalosti je třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout. Pro pachatele nepředvídatelný příčinný průběh není tedy v zavinění obsažen a pachatel neodpovídá za následek, který takto vzejde. Obviněná dle svého vyjádření si neměla a nemohla představit, že se v jejím případě takový příčinný vztah rozvine, resp., že může neoprávněnou manipulací či nestandardním načítáním dokumentů dojít ke zviditelnění osobních údajů, a proto nemůže odpovídat za vzniklý následek.

Správním orgánem se předně zabýval otázkou, zda jsou informace obsažené v protokolech o výsleších osobními údaji. Za osobní údaj se podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. považuje jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže jej lze přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Předmětné protokoly obsahovaly údaje v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, rodné číslo, jméno, příjmení, datum a místo narození, adresu trvalého pobytu (příp. adresu pro doručování, telefonický kontakt), informace o zaměstnání, rodinný stav, číslo průkazu totožnosti, rodné číslo a informace týkající se obsahu výpovědi. Z rozsahu těchto údajů jsou nepochybně subjekty údajů přímo identifikované, tudíž se jedná o osobní údaje ve smyslu výše uvedené definice. Informace o tom, že osoba podala výpověď jako svědek a rovněž tak obsah této výpovědi jsou přitom také osobním údajem vypovídajícím právě o těchto skutečnostech; blíže popisují subjekt údajů, tedy se jej týkají. Současně je

nutno zdůraznit, že i v případě použití „pouhé“ kombinace jména, příjmení a obsahu výpovědi se jedná o osobní údaje, neboť naplňují zákonnou definici, tedy subjekt údajů je na jejich základě určitelný, neboť existuje skupina osob, která jej může i pouze na základě tohoto rozsahu informací identifikovat.

Právo na svobodu projevu tak, jak je zakotveno v čl. 17 Listiny, stanoví, že svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu, cenzura je nepřipustná a svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Článek 10 odst. 3 Listiny stanoví, že každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Dochází tak ke střetu dvou základních lidských práv, jejichž realizace a omezení pak stanoví další právní předpisy.

Ustanovení § 15 zákona č. 101/2000 Sb. stanoví, že zaměstnanci správce nebo zpracovatele, jiné fyzické osoby, které zpracovávají osobní údaje na základě smlouvy se správcem nebo zpracovatelem, a další osoby, které v rámci plnění zákonem stanovených oprávnění a povinností přicházejí do styku s osobními údaji u správce nebo zpracovatele, jsou povinni zachovávat mlčenlivost o osobních údajích a o bezpečnostních opatřeních, jejichž zveřejnění by ohrozilo zabezpečení osobních údajů. Povinnost mlčenlivosti trvá i po skončení zaměstnání nebo příslušných prací. Na obviněnou pak tato povinnost dopadá jako na osobu, která v rámci plnění zákonem stanovených oprávnění a povinností přišla do styku s osobními údaji u orgánů činných v trestním řízení, neboť správcem osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. je v tomto případě Policie České republiky. Porušení této povinnosti a vymezení postavení obviněné v trestním řízení, ve kterém se měla tohoto porušení dopustit, je pak jasně popsáno ve skutkové podstatě přestupku uvedené v § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., dle kterého fyzická osoba, která v rámci plnění zvláštním zákonem uložených oprávnění a povinností přichází u správce nebo zpracovatele do styku s osobními údaji, se dopustí přestupku tím, že poruší povinnost mlčenlivosti. Ve vztahu k osobním údajům vymezeným ve výroku tohoto rozhodnutí pak obviněná tuto povinnost mlčenlivosti porušila právě tím, že dala přímý pokyn ke zveřejnění těchto údajů prostřednictvím svých webových stránek. Tím tyto údaje zpřístupnila v podstatě neomezenému počtu uživatelů internetu.

Speciální vymezení a úpravu oprávnění a povinností týkajících se poskytování informací o trestním řízení a o osobách na něm zúčastněných upravuje trestní řád v § 8a a násl. Podle § 8a tohoto zákona při poskytování informací o své činnosti veřejnosti orgány činné v trestním řízení dbají na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisejí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka. Podle

§ 8b téhož předpisu osoby, kterým byly orgány činnými v trestním řízení poskytnuty informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a odst. 1 věty druhé, pro účely trestního řízení nebo k výkonu práv nebo plnění povinností stanovených zvláštním právním předpisem, je nesmějí nikomu dále poskytnout, pokud jejich poskytnutí není nutné k uvedeným účelům. O tom musí být tyto osoby poučeny. V souladu s § 8d tohoto zákona pak lze informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a až 8c, v nezbytném rozsahu zveřejnit pro účely pátrání po osobách, pro dosažení účelu trestního řízení, nebo umožňuje-li to tento zákon. Uvedené informace lze také zveřejnit, odůvodňuje-li to veřejný zájem, pokud převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby; přitom je třeba zvlášť dbát na ochranu zájmů osoby mladší 18 let. Informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a až 8c, lze také zveřejnit, pokud osoba, jíž se zákaz zveřejnění týká, udělila ke zveřejnění informace výslovný souhlas. Zemřela-li nebo byla-li tato osoba prohlášena za mrtvou, souhlas se zveřejněním informací je oprávněn udělit její manžel, partner nebo její děti, a není-li jich, její rodiče; v případě osoby mladší 18 let nebo osoby zbavené způsobilosti k právním úkonům nebo s omezenou způsobilostí k právním úkonům její zákonný zástupce. Souhlas se zveřejněním informací nemůže udělit osoba, která je pachatelem trestného činu spáchaného vůči osobě, jež zemřela nebo byla prohlášena za mrtvou. Informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a až 8c, lze také zveřejnit, pokud osoba, jíž se zákaz zveřejnění týká, zemřela nebo byla prohlášena za mrtvou a není-li žádné osoby oprávněné udělit souhlas se zveřejněním podle odstavce 2.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že obviněná byla orgány činnými v trestním řízení o výše citovaných povinnostech poučena, což stvrdila také svým podpisem protokolu o výsledku ze dne 23. srpna 2012. A také sama při výpovědi učiněné před správním orgánem uvedla, že si je vědoma tohoto poučení, nicméně byla přesvědčena o tom, že svým jednáním zákony neporuší. Obviněná tak dle výše uvedeného byla zcela jednoznačně informována o svých povinnostech vztahujících se k informacím, které jí byly poskytnuty v rámci trestního řízení, tj. jak k informacím týkajících se svědků, tak další osoby, proti které je trestní řízení vedeno.

Pokud se týká vztahu povinnosti uložené § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. a § 8b (ve spojení s § 8a) trestního řádu, konstatuje správní orgán, že úprava provedená § 8b trestního řádu je sice užší, resp. základní ve vztahu k informacím o osobách zúčastněných na trestním řízení, avšak zakazuje v přípravném řízení „pouze“ dále poskytnout (k poskytnutí může dojít samozřejmě i zveřejněním) informace umožňující zjištění totožnosti vyjmenovaných osob (osoby, proti které se trestní řízení vede, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka). Naproti tomu povinnost mlčenlivosti podle § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. je širší, když se vztahuje na veškeré osobní údaje, které byly konkrétní osobě poskytnuty, resp. se kterými přišla u správce či zpracovatele do styku. S ohledem na skutečnost, že obviněná zveřejnila kompletní obsah výpovědí svědků a obviněného v trestním řízení (což jsou, jak je uvedeno výše také osobní údaje), a nikoliv pouze informace umožňující zjištění jejich totožnosti, posuzoval správní orgán její jednání jako porušení povinnosti mlčenlivosti dle § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Při tomto posouzení bral v úvahu též jasně vyjádřenou pohnutku obžalované, tj. zprostředkovat veřejnosti právě obsahy učiněných výpovědí a nikoli identifikovat obviněného a vyslechnuté svědky.

Správní orgán se v souvislosti s jednáním obviněné zabýval také ustanovením § 209 trestního řádu ve vztahu k uložené povinnosti mlčenlivosti dle § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. i ve vztahu k zákazu zveřejnit informace o osobách zúčastněných na trestním řízení vyjádřeném v § 8a a násl. tohoto zákona. Podle věty první § 209 trestního řádu předseda senátu dbá o to, aby svědek ještě nevyslechnutý nebyl přítomen při výslechu obžalovaného a jiných svědků. Hlavním důvodem takového postupu je „aby výpověď svědka a tím i její důkazní hodnota nebyla nepříznivě ovlivněna jednak předchozím průběhem hlavního líčení a jednak osobou obžalovaného“, a proto předseda senátu „po zahájení a zjištění totožnosti osob, které byly k hlavnímu líčení předvolány jako svědci, učiní opatření, aby tyto osoby ještě před přednesením obžaloby opustily jednací síň“ (Šámal, P. a kolektiv, Trestní řád, komentář – díl II, 5. vydání, str. 1598). Z uvedeného je zřejmá snaha zákonodárce zamezit ovlivnění výpovědí jednotlivých svědků, kteří se tak nemohou vzájemně seznamovat s obsahem svých výpovědí (tj. osobních údajů) a v závislosti na tom je následně měnit nebo přizpůsobovat. Obdobný úmysl je pak proveden § 8a a násl. trestního řádu, které limitují možnost poskytování informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení veřejnosti tím, aby nebylo ohroženo objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení. Ke stejnému důsledku vede i uložení povinnosti mlčenlivosti podle zákona č. 101/2000 Sb. Úmysl zákonodárce vést výslechy svědků odděleně a nezávisle i od výslechu obviněného by pak byl zcela zřejmě ohrožen a postrádal by smysl v případě, že by bylo bez jakýchkoli limitů umožněno zveřejňovat obsahy svědeckých výpovědí učiněných v přípravném řízení.

K námitce právního zástupce obviněné, že primárním účelem listin získaných při nahlédnutí do spisu trestního řízení, nebo jinak získaných v rámci tohoto řízení, je jejich zveřejnění, správní orgán uvádí, že vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že minimálně obsah protokolů, které obsahují osobní údaje jiných osob, k tomuto účelu určen není. Naopak jsou všechny osobní údaje, tj. včetně obsahu výpovědí, chráněny jak zákonem č. 101/2000 Sb. (§ 15 odst. 1), trestním řádem (§ 8a a § 8b) i Listinou (čl. 10). Rovněž nelze dovést tuto skutečnost z předpokladu, že řízení před soudem je ve své podstatě veřejné, neboť k této fázi trestní řízení vedené s obviněnou v době zveřejnění protokolů nedospělo. Nelze tedy nijak předvídat, jaké všechny důkazní prostředky budou v rámci tohoto řízení použity.

Správní orgán přitom nijak nezpochybňuje to, že obviněná má právo získat informace nezbytné k tomu, aby mohla uplatňovat svá práva v průběhu trestního řízení. Na druhé straně zde existuje zcela jasně stanovené zákonné omezení (§ 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., povinnost mlčenlivosti o osobních údajích, a § 8b trestního řádu, použití získaných informací pro účely trestního řízení nebo k výkonu práv nebo plnění povinností), které toto její právo limituje, a to právě za účelem ochrany práv a svobod druhých, tj. v tomto konkrétním případě svědků a spoluobviněného. Dochází tak ke střetu s dalším, Listinou zaručeným, právem těchto osob zakotveným v čl. 10 odst. 3 Listiny, podle kterého má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.“

Dále se správní orgán zabýval námitkou obviněné, dle které se v případě protokolů o výsleších svědků jedná o veřejné listiny, což dovozuje ze skutečnosti vyplývající z judikatury, tj. že veřejnou listinou je protokol o hlavním líčení. Obecně lze konstatovat, že veřejná listina je listina, kterou vydal orgán veřejné moci v mezích

své pravomoci nebo jiná listina, kterou zvláštní předpis za veřejnou označí. U veřejné listiny se ve správním nebo soudním řízení předpokládá její autenticita i pravdivost, pokud není prokázán opak. Příkladem veřejné listiny je tak třeba i občanský průkaz či rodný list. S ohledem na tuto skutečnost je absurdní dovozovat, že ze samotného charakteru listiny jako listiny veřejné vyplývá možnost kohokoli jí (včetně osobních údajů v ní obsažených) zveřejnit. Jinak řečeno, veřejná listina ve smyslu, který zmiňuje obviněná, neznamena, že osobní údaje v ní obsažené jsou zveřejněné ve smyslu § 4 písm. l) zákona č. 101/2000 Sb., resp. že mohou být takto zveřejněny s odkazem na skutečnost, že jsou součástí veřejné listiny.

Námítku právního zástupce týkající se skutečnosti, že zveřejňování protokolů se stalo zcela běžnou praxí, hodnotí správní orgán v daném případě jako irelevantní. Skutečnost, že dojde k postupu, který je v rozporu s právním řádem u jiných případů a subjektů, nelze hodnotit jako okolnost, která by obdobné jednání obviněné legalizovala.

Podle § 2 zákona č. 200/1990 Sb. je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v zákoně. Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb. postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Správní orgán na základě spisového materiálu dospěl k závěru, že jednání obviněné bylo spácháno přinejmenším ve formě nepřímého úmyslu [§ 4 odst. 2 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb.], neboť v daném případě obviněná z přestupku věděla (byla o tom prokazatelně poučena), že osobní údaje získané z protokolů o výsleších svědků a obviněného nesmí dále poskytnout. Přesto tyto osobní údaje předala svému manželovi a rovněž dala pokyn k jejich zveřejnění a musela být tedy srozuměna s tím, že tím právem chráněný záměr (ochranu osobních údajů a právo na soukromí) poruší. Přesvědčení obviněné, že tímto postupuje v zájmu svých práv je v daném případě irelevantní, neboť výše citovaná ustanovení zákona jí jasně ukládají povinnost tak nečinit a zachovat mlčenlivost o získaných osobních údajích. Správní orgán tedy konstatuje, že mezi jednáním obviněné spočívajícím v předání kopií protokolů jejímu manželovi za účelem zveřejnění jejich obsahu a následkem, kdy skutečně došlo ke zveřejnění obsahu výpovědí svědků a obviněného (nikoli tedy osobních údajů, které měly být dle pokynu obviněné začerněny), byla příčinná souvislost nepochybně prokázána.

Správní orgán tedy na základě výše uvedeného považuje za prokázané, že porušila svým jednáním popsáním ve výroku tohoto rozhodnutí povinnost mlčenlivosti stanovenou v § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., když svým jednáním ve snaze uplatnit své právo na informace a jejich šíření, postupovala jak v rozporu se zákonem uloženou povinností mlčenlivosti, tak zasáhla do Listinou zaručených práv osob, jejichž údaje zveřejnila.

Podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

S ohledem na výše uvedené správní orgán přihlédl jako k přitěžující okolnosti ke způsobu protiprávního jednání, tedy že osobní údaje byly zveřejněny prostřednictvím internetu a tak zpřístupněny v podstatě neomezenému počtu osob. Tím současně došlo k následku, který nelze zpětně žádným způsobem napravit a již způsobený zásah do práv omezit. Přitěžující okolností je také zavinění obviněné v podobě (byť nepřímého) úmyslu, ke kterému směřovalo její počínání již v době získání předmětných písemností, a také skutečnost, že sama obviněná má právnické vzdělání, tudíž o ní lze očekávat vyšší míru znalosti právních předpisů.

Počet dotčených subjektů údajů (38) správní orgán neposoudil ani jako polehčující, ani jako přitěžující okolnost. Tento počet je příliš vysoký na to, aby mohl být hodnocen jako polehčující okolnost, a současně nikoli dosahující úrovně, kterou by již bylo možné považovat za okolnost přitěžující. K tomuto kritériu proto správní orgán při úvaze o výši sankce nepřihlížel. Správní orgán posoudil jednání obviněné jako jednorázové a s ohledem na to při ukládání sankce neposuzoval jako relevantní kritérium dobu, po kterou byly údaje zveřejněny.

Jako k polehčující okolnosti, ve vztahu k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno, přihlédl správní orgán ke skutečnosti, že se jednalo o osobní údaje omezeného rozsahu a že se v případě dotčených subjektů údajů v převážné většině jednalo o veřejně činné osoby, které jsou předmětem veřejného zájmu a které (v souladu s konstantní judikaturou) musí snést vyšší zásah do svého soukromí. Za polehčující považuje správní orgán také skutečnost, že trestní řízení vedené s obviněnou, resp. veškeré jeho okolnosti, jsou dlouhodobě a poměrně detailně veřejnosti zprostředkovávány médii. Jako polehčující hodnotil správní orgán také pohnutku k jednání obviněné, tedy snahu vyvrátit difamující informace o své osobě.

Po zhodnocení všech těchto okolností rozhodl správní orgán o uložení sankce při dolní hranici zákonné sazby.

Pokud se týká části skutku vymezeného v oznámení o zahájení řízení o přestupku, který měl spočívat v tom, že prostřednictvím webových stránek [redacted] byly zveřejněny mimo jméno, příjmení a obsah výpovědi též další osobní údaje obviněného a jednotlivých svědků, uvádí správní orgán následující. Z provedeného dokazování, zejména z výpovědi obviněné a svědka, [redacted], vyplývá, že u této části skutku nelze prokázat ani dovést zavinění obviněné (a to ani ve formě nevědomé nedbalosti). V řízení bylo prokázáno, že po určitou dobu byly prostřednictvím webových stránek zveřejněny úvodní stránky protokolů se začerněnými údaji, které bylo možné „odčernit“ několika jednoduchými úkony. Současně však bylo prokázáno, že obviněná dala svému manželovi pokyn, že zveřejněna mají být pouze jména, příjmení a obsahy výpovědí. Obviněná uvedla, že nedisponuje dostatečnými technickými dovednostmi k tomu, aby sama začernění nadbytečných údajů provedla, i proto tímto úkolem pověřila svého manžela. Oba dva pak následně zobrazování protokolů na webových stránkách kontrolovali a shodně potvrdili, že se jim údaje zobrazovaly pouze „začerněné“. Dalšími námitkami právního zástupce a obviněné týkajícími se manipulace s obsahem zveřejněných protokolů třetími osobami a nepřičitatelnosti tohoto jednání obviněné se proto správní orgán nezabýval, protože nesouvisí s vymezením skutku ve výroku tohoto rozhodnutí

a z tohoto důvodu nebyli ani vyslechnuti svědci navržení právním zástupcem obviněné.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit občanovi, jenž byl uznán vinným z přestupku, nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku a z § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 29. října 2013

otisk
úředního
razítka

Vanda Foldová
ředitelka odboru správních činností